

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **EKIPA Leasing, a. s. „v likvidaci“**, se sídlem Pernerova 441, Pardubice, zast. JUDr. Marií Starečkovou, advokátkou se sídlem Pernerova 1490, Pardubice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2008, č. j. 31 Ca 22/2008 - 99,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 10. 11. 2008 brojí žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2008, č. j. 31 Ca 22/2008 - 99, jímž byly ve spojeném řízení zamítnuty jeho žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 6. 2005, č. j. 2476/130/2005-Bk a č. j. 2477/130/2005-Bk. Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2005, č. j. 2476/130/2005-Bk, zamítl žalovaný odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 19. 5. 2000, č. j. 97552/00/248912/4762, jímž byla žalobci vyměřena po provedení vytýkacího řízení daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce června 1998 ve výši 1 225 680 Kč oproti žalobcem uplatňovanému nadměrnému odpočtu ve výši 2 732 963 Kč. Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2005, č. j. 2477/130/2005-Bk, zamítl žalovaný odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 19. 5. 2000, č. j. 97558/00/248912/4762, jímž byla žalobci vyměřena

daň z přidané hodnoty za zdaňovací období května 1998 ve výši 12 757 Kč oproti žalobcem uplatňovanému nadměrnému odpočtu ve výši 51 906 041 Kč.

Žalobce uplatňoval nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty z transakce, kterou uzavřel s tehdejší společností Leavia Investment Pardubice, a. s. Oba subjekty v předmětném období podnikaly jako leasingové společnosti, přičemž Leavia Investment Pardubice, a. s. převedla movité věci, které pronajímala na základě leasingových smluv, na žalobce, a to společně s veškerými právy a závazky vyplývajícími z těchto leasingových smluv, a dále převedla další hmotný a nehmotný majetek. Společnost Leavia Investment Pardubice, a. s. takto žalobci prodala majetek v hodnotě 330 342 778,20 Kč (vč. DPH), za který získala vůči žalobci nárok na přímou peněžitou úhradu ve výši 21 784 175,40 Kč, zbývající část měla být uhrazena započtením závazků společnosti Leavia Investment Pardubice, a. s. vůči tehdejší Investiční a poštovní bance, a. s., k nimž žalobce přistoupil na základě smlouvy o převzetí dluhu bez dohody s dlužníkem ve smyslu § 531 odst. 2 občanského zákoníku. Společnost Leavia Investment Pardubice, a. s. podala daňové přiznání k dani na výstupu v celkové výši 54 639 004 Kč, tuto částku však nezaplatila. Správce daně ani žalovaný neuznali nárok žalobce na odpočet daně z přidané hodnoty z uvedené transakce uskutečněné mezi personálně a ekonomicky propojenými osobami, neboť dospěli k závěru, že ji nelze považovat za zdanitelné plnění dle § 2 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění relevantním pro předmětná zdaňovací období (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), neboť nevykazuje všechny znaky podnikání ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku.

Krajský soud v Hradci Králové nejprve rozsudkem ze dne 27. 4. 2006, č. j. 31 Ca 162/2005 - 38, žalobami napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek krajského soudu napadl žalovaný kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že rozsudkem ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 Afs 141/2006 - 82, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl v citovaném rozhodnutí k závěru, že v případě předmětné transakce nešlo o činnost uskutečněnou při podnikání a nelze ji tudíž považovat za zdanitelné plnění ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, v relevantním znění, neboť ji žalobce ani společnost Leavia Investment Pardubice, a. s. nerealizovali za účelem dosažení zisku legitimním způsobem, ale jejím skutečným účelem bylo dosáhnout neoprávněného finančního prospěchu na straně žalobce na úkor společnosti Leavia Investment Pardubice, a. s. a uplatnit přitom nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud uvedl, že každá transakce, která je uzavřena při podnikatelské činnosti, nemusí být pro účely § 2 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, v relevantním znění, ve výsledku výhodná pro obě strany, přesto však musí být její strany vedeny snahou o zlepšení své celkové hospodářské situace. O tom, že se v souzené věci nejedná o takový případ, svědčí skutečnost, že k transakci došlo mezi ekonomicky a personálně propojenými osobami, kterými byly žalobce a společnost Leavia Investment Pardubice, a. s. Společnost Leavia Investment Pardubice, a. s. se již v předmětné době nacházela ve špatné ekonomické situaci a předmětná transakce se jí tak musela od počátku jevit jako krajně nevýhodná. V rámci transakce převedla totiž na žalobce majetek v celkové hodnotě 330 342 778,20 Kč, přičemž ovšem pouze část dlužné částky ve výši 21 784 175,40 Kč měla být uhrazena v penězích, a zbytek měl být uhrazen formou započtení pohledávky, která měla žalobci

vzniknout po přistoupení k dluhu společnosti Leavia Investment Pardubice, a. s. vůči společnosti Investiční a poštovní banka, a. s. Započítávaná pohledávka žalobce za společností Leavia Investment Pardubice, a. s. ovšem ve skutečnosti nevznikla a nemohlo tak dojít ani k započtení pohledávek, neboť mezi oběma subjekty došlo v předmětné době pouze k uzavření dohody o přistoupení k dluhu podle § 531 odst. 2 občanského zákoníku, v důsledku níž se žalobce stal dlužníkem Investiční a poštovní banky, a. s. vedle společnosti Leavia Investment Pardubice, a. s. Nejvyšší správní soud tak z uvedených důvodů shledal kasační stížnost žalovaného důvodnou a předchozí rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. zavázal krajský soud výše uvedeným právním názorem.

Krajský soud poté, co mu byla věc vrácena k dalšímu řízení, rozhodl bez nařízení dalšího jednání tak, že obě žaloby rozsudkem ze dne 30. 9. 2008, č. j. 31 Ca 22/2008 - 99, zamítl. Vycházel přitom z výše uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného ve zrušujícím rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 Afs 141/2006 - 82, jímž byl v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán a na nějž v odůvodnění svého rozsudku zcela odkázal.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené jednak v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítal, že v řízení před krajským soudem došlo k takové vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a dále stěžovatel odkazoval na důvody v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, ve skutečnosti však polemizoval, jak bude ještě dále vysvětleno, s právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl pro krajský soud závazný.

V rámci prvého kasačního bodu stěžovatel namítá, že byl zkrácen na svých procesních právech účastníka řízení, neboť v posuzované věci krajský soud nenařídil jednání poté, co mu byla věc Nejvyšším správním soudem vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatel má za to, že tímto postupem porušil krajský soud procesní pravidla uvedená v soudním řádu správním, neboť si k rozhodnutí věci bez nařízení jednání nevyžádal v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. předchozí souhlas stěžovatele. Stěžovatel tak dle svého názoru neměl možnost vyjádřit se k věci a řízení tak trpí vadou, která by měla být důvodem pro zrušení rozsudku.

V rámci druhého kasačního bodu stěžovatel zpochybňuje správnost právního závěru, vysloveného v předcházejícím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, na nějž krajský soud v nyní napadeném rozsudku odkázal, podle něhož předmětná transakce nebyla činností uskutečněnou při podnikání a nelze ji tudíž považovat za zdanitelné plnění ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, neboť ji stěžovatel ani Leavia Investment Pardubice, a. s. nerealizovali za účelem dosažení hospodářského zisku legitimním způsobem, ale jejím pravým účelem bylo dosáhnout neoprávněného finančního prospěchu a uplatnit nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty. K tomu stěžovatel zejména uvedl, že zaplacení kupní ceny není podle § 2 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty podmínkou zdanitelnosti plnění mezi stěžovatelem a Leavia Investment Pardubice, a. s. a dále že stěžovatel podle svého tvrzení ve skutečnosti kupní cenu za převedený majetek uhradil. Podle názoru stěžovatele je také irelevantní, že

by byla předmětná transakce uskutečněna na úkor společnosti Leavia Investment Pardubice, a. s., neboť mnoho obchodů podléhajících dani z přidané hodnoty je uskutečňováno na úkor jednoho z účastníků. Celá transakce ovšem ve skutečnosti nebyla pro tuto společnost ztrátová, protože prodávala svůj majetek za nominální a zůstatkové ceny, časové výnosy jí zůstaly a její pohledávka za stěžovatelem byla vyšší než výše daně z přidané hodnoty, kterou byla povinna z převodu odvést. Povinnost odvést daň z přidané hodnoty přitom vznikla společnosti Leavia Investment Pardubice, a. s. ze zákona a nebylo možné se jí vyhnout. Stěžovatel dále namítá, že v této věci nebylo nikdy konstatováno, že provedení předmětné transakce by bylo v rozporu s tehdy platným právem. Naopak stěžovatel tvrdí, že postupoval vždy v souladu se správcem daně. Podle stěžovatele je dále podstatné pochybení správce daně, který postupoval nekonzistentně, když se stěžovatelem vedl na jednu stranu vytýkací řízení, přičemž nechtěl uznat uplatňovaný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, a na druhou stranu vymáhal z téže transakce daň z přidané hodnoty na výstupu u společnosti Leavia Investment Pardubice, a. s. Podle stěžovatele byli tímto postupem správce daně zbytečně a podstatně poškozeni jak stěžovatel, tak i společnost Leavia Investment Pardubice, a. s.

Stěžovatel dále namítá, že v souladu § 2 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty není možno při zkoumání otázky, zda konkrétní plnění je zdanitelné, přihlížet k tomu, jaké měli účastníci úmysly při realizaci transakce a zda jednali s úmyslem maximalizovat svůj zisk a minimalizovat ztráty. Rozhodující je podle stěžovatele pouze objektivní povaha transakce a nikoliv subjektivní záměry osob. Stěžovatel také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005 - 45, publikovaný pod č. 741/2006 Sb. NSS, podle něhož je i v případech, kdy se posuzují skutkové okolnosti, k nimž došlo před vstupem České republiky do Evropské unie, a rozhodným právem je právo tehdy účinné, třeba ustanovení českého právního předpisu, přijatého nepochybně za účelem sbližování českého práva s právem Evropských společenství a majícího svůj předobraz v právní normě obsažené v právu Evropských společenství, vykládat konformně s touto normou evropského práva. V této souvislosti stěžovatel argumentoval na podporu svého právního názoru též rozsudky Soudního dvora ze dne 21. 2. 2006, *University of Huddersfield*, C-223/03, Sb. rozh. s. I-1751 a ze dne 6. 10. 2005, *Komise v. Francie*, C-243/03, Sb. rozh. s. I-08411.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřípustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Uvedl, že krajský soud rozhodl ve věci poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, přičemž se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ani stěžovatel jako důvod své kasační stížnosti neuvádí, že by se krajský soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o otázku přípustnosti jednotlivých stížních námitek, je jí věnována další část odůvodnění.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

K prvé námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že v posuzované věci jednání v řízení před krajským soudem proběhlo dne 20. 4. 2006, tedy ještě před vydáním rozsudku krajského soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 31 Ca 162/2005 - 38, jenž byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 Afs 141/2006 - 82. Jak vyplývá z obsahu soudního spisu, účastnila se tohoto jednání za stěžovatele jeho právní zástupkyně a měla již během tohoto jednání možnost se k věci vyjádřit, což také učinila. Ústavní právo stěžovatele na ústní projednání věci ani žádné jiné jeho procesní právo tedy v této fázi řízení stěžovateli upřeno nebylo. Je pravdou, že krajský soud po zrušení výše uvedeného rozsudku Nejvyšším správním soudem další jednání již nenařídil a ve věci znovu rozhodl, jsa vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku, tak, že žaloby stěžovatele zamítl.

Je nutno konstatovat, že k uvedené námitce se již vztahuje prejudikatura Ústavního soudu a zčásti i Nejvyššího správního soudu. Ústavní soud tuto otázku nejprve posuzoval ve svém nálezu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, v němž mj. konstatoval: „*K základním zásadám řádného a ústavního pořádku republiky, odpovídajícím výkonu spravedlnosti a zejména také ústavně zaručeným podmínkám práva na soudní ochranu (hlava pátá čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), náleží - nikoli v poslední řadě - také veřejnost soudních jednání (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a právo účastníka soudního řízení se jej s příslušnými procesními právy zúčastnit (kupř. nález sp. zn. III. ÚS 627/01). Respekt k ústavně zaručenému právu na soudní ochranu, resp. k právu na přístup k soudu předjímá, že (ex lege založené) výjimky z uvedeného pravidla přitom třeba vykládat adekvátním, případně restriktivním způsobem (srov. kupř. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 7/02, IV. ÚS 331/02); totiž tak, že jednotlivá ustanovení jednoduchého práva jsou orgány veřejné moci povinny interpretovat a aplikovat v první řadě vždy z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod (srov. kupř. nálezy sp. zn. III. ÚS 139/98, III. ÚS 257/98, I. ÚS 315/99, II. ÚS 369/01 a další). Z pohledu práva jednoduchého relevantního pro její ústavněprávní posouzení dopadají na předmětnou věc zejména ustanovení § 49 odst. 1, § 51, § 76 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Z nich (kromě dalšího) vyplývá, že k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání, k němuž předvolá účastníky. Uvedený imperativ adresovaný soudu platí potud, pokud nejsou splněny podmínky výluky z této povinnosti v nich taxativně obsažené. Pro tento způsob legislativně technického zakotvení třeba a contrario (bezvýhradně) vyvozovat, že případy v nich neuvedené pod aspektem ústavně zaručeného základního práva na soudní ochranu non lege artis provedeným ‚extenzivním výkladem` podřadit nelze. Byť bylo rozhodováno Městským soudem v Praze po zrušení jeho (původního) rozsudku Nejvyšším správním soudem při vázanosti právním názorem obsaženým v kasačním rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), v souzené věci procesní situace stěžovatelky s ohledem na vymezený relevantní právní rámec možnost soudu rozhodnout bez nařízení jednání jakkoliv nezakládá (čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 90, čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).*“ Po vzoru Ústavního soudu rozhodl v obdobné situaci rovněž Nejvyšší správní soud - viz jeho rozsudek ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008 - 110, dostupný na www.nssoud.cz.

Ovšem od okolností, které Ústavní soud posuzoval v citovaném nálezu, Ústavní soud posléze jednoznačně odlišil případ, o němž rozhodoval ve svém usnesení ze dne 28.

5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08: „*Co se týče námitky porušení ústavně zaručených práv, plynoucích z čl. 38 odst. 2 Listiny, Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3114/07 (dostupný na http://nalus.usoud.cz) konstatoval povinnost soudu v řízení o žalobě dle soudního řádu správního nařídit po kasaci rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu ústní jednání. Ústavní soud tedy přisvědčil námitkám stěžovatele v tom smyslu, že městský soud pochybil, jestliže po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 113/2007 - 78 ze dne 29. 11. 2007 ústní jednání nenařídil, resp. nevyžádal si souhlas s tím, aby od něj mohlo být upuštěno. ... Přesto tato skutečnost, na rozdíl od citovaného nálezu, nevedla Ústavní soud ke kasaci napadeného rozhodnutí, neboť okolnosti, za nichž byl tento nález vydán, se od okolností v projednávané věci podstatně odlišovaly. Zatímco ve věci sp. zn. IV. ÚS 3114/07 Nejvyšší správní soud toliko instruoval městský soud, jak má dále postupovat, tzn. uložil mu zabývat se otázkami, jimiž se doposud nezabýval, v nyní projednávané věci vyřešil Nejvyšší správní soud rozhodnou právní otázku beze zbytku a v důsledku vázanosti městského soudu vysloveným právním názorem mu v podstatě žádný prostor k vlastnímu uvážení neponechal.*“ (Obdobně též usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 1632/08, a usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1634/08).

Z dosavadní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu k této otázce tedy vyplývá, že je třeba rozlišovat dvě situace, kdy krajský soud rozhoduje bez jednání ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Prvním případem je situace, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je v dalším řízení dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu povinen se určitými pro věc rozhodnými otázkami, které dosud nebyly ani Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny, dále zabývat. Ve druhém případě již byla naopak rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbývá žádný prostor pro vlastní uvážení. V obou případech je opominutí krajského soudu nařídit ve věci znovu jednání, pokud nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez jednání, procesní vadou, konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s. V prvním případě však taková vada zakládá porušení ústavních práv žalobce a je zároveň vadou řízení před soudem, která mohla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci bylo nařízení jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Posuzovaná věc patří zcela nepochybně mezi případy, kdy byl krajský soud povinen rozhodnout podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu tak, že žaloby zamítne. Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušujícím rozsudku totiž vyřešil beze zbytku rozhodnou právní otázku, zda je transakce mezi stěžovatelem a společností Leavia Investment Pardubice, a. s. zdanitelnými plněním, a neponechal již krajskému soudu žádný prostor k vlastnímu uvážení. Stěžovatel tak nebyl postupem krajského soudu zkrácen na svých ústavních právech a nejedná se o takovou vadu řízení před krajským soudem, jež by mohla mít ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za následek nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o věci samé. První námitka stěžovatele tedy není důvodná.

V rámci druhého okruhu kasačních námitek napadá stěžovatel výhradně právní závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud již ve svém dřívějším zrušujícím rozsudku v této věci, totiž že v případě předmětné transakce nešlo o činnost uskutečněnou při podnikání a tudíž ji nelze považovat za zdanitelné plnění ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, v relevantním znění. Tyto námitky je tak třeba hodnotit jako nepřípustné podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť o této právní otázce rozhodl krajský soud znovu poté, kdy jeho původní rozsudek byl zrušen Nejvyšším správním soudem, a krajský soud přitom postupoval plně v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, kterým byl podle § 110 odst. 3 s.ř.s vázán (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Stěžovatelem přitom ani nebylo namítáno, že by se krajský soud právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil. Stěžovatel tak není oprávněn znovu otevírat právní či skutkové otázky, s nimiž se již Nejvyšší správní soud důkladně vypořádal ve svém předcházejícím rozhodnutí.

Pouze nad rámec nutného odůvodnění pak Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval na vybraná rozhodnutí Soudního dvora, podle nichž nemá být dle názoru stěžovatele pro uplatnění odpočtu DPH rozhodné, za jakým účelem byla příslušná transakce provedena, s tím, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu by měl být eurokonformní výklad vnitrostátních právních předpisů transponujících evropské právo v nejvyšší možné míře uplatňován i pro období před vstupem ČR do EU, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na ustálenou judikaturu Soudního dvora týkající se zneužití práva právě v oblasti daně z přidané hodnoty. Například v rozsudku ze dne 21. 2. 2006, *Halifax plc a další,* C-255/02, Sb. rozh. s. I-01609, Soudní dvůr uvedl, že Šestá směrnice 77/388/EHS o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu, ve znění směrnice 95/7/ES, musí být vykládána v tom smyslu, že brání nároku osoby povinné k dani na odpočet daně z přidané hodnoty odvedené na vstupu, pokud plnění zakládající tento nárok představují zneužití. O takové zneužití se jedná tehdy, pokud ze všech objektivních okolností vyplývá, že hlavním účelem plnění a zároveň i jeho výsledkem je - i přes formální dodržení podmínek vyplývajících z příslušných právních předpisů - získání daňového zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo v rozporu s cíli sledovanými šestou směrnicí (k odkazům na tento judikát Soudního dvora v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007 - 108, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že uplatněné kasační námitky jsou dílem nedůvodné a dílem nepřípustné, nad rámec těchto námitek Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl rozsudek krajského soudu zatížen vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s.ř s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. prosince 2009

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.,
předsedkyně senátu